

Arrest

nr. 115 775 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 27 juni 20 (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D.G. PIERRE *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 17 december 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 7 juli 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 33.315 van 28 oktober 2009.

1.3. Op 1 december 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 30 oktober 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Op 27 december 2012 nam de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond werd verklaard. Het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 103.517 van 27 mei 2013.

1.5. Op 15 juni 2010 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 23 juni 2010 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname.

1.6. Op 10 juni 2013 diende verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 25 juni 2013 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname.

1.7. Op 25 juni 2013 diende verzoekster een vierde asielaanvraag in. Op 27 juni 2013 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat de persoon die verklaart te heten OIF (...) van nationaliteit te zijn : Somalië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 25/06/2013 (2)*

*Overwegende dat de betrokkene op 17 december 2008 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 9 maart 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 13 juli 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 oktober 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 15 juni 2010 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 juni 2010. Overwegende dat de betrokkene op 10 juni 2013 een derde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 juni 2013. Overwegende dat de betrokkene op 25 juni 2013 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat ze niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een 'déclaration of birth' dd. 29/01/2013 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een lijst met tien namen van personen naar voren brengt die ondertekenen dat de betrokkene van Somalische afkomst is waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke lijst reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat een lijst van een aantal mensen die de betrokkene zouden kennen geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het document een gesolliciteerd karakter heeft, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze vreest voor haar leven bij een terugkeer waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.*

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20/06/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

1.8. Op 1 juli 2013 diende verzoekster een vijfde asielaanvraag in. Op 3 juli 2013 nam de gemachtigde een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan artikel 51/8 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Ze klaagt ook een kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding aan. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"In rechte

Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, bepalen dat administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Dat «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs» (RW, 25 avril 2002, n° 105.385).

Overwegende dat het art. 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de %in van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling %e h ad kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Overwegende dat op 22 december 1995, de Raad van State de schorsing heeft uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995) ;

Dat in een ander dossier de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden (C.E., 57.384, 5 januari 1996) ;

Overwegende dat het vaste rechtspraak is van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te onderzoeken of er effectief "nieuwe elementen" in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van inoverwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen ;

Dat Uw Raad gesteld heeft dat:

« Cette disposition attribue à la partie défenderesse un pouvoir d'appréciation relatif à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués à l'appui de la nouvelle demande d'asile. Il lui appartient de déterminer si les éléments présentés comme étant nouveaux ont trait à des faits ou à des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure d'asile précédente ou apportent une preuve nouvelle de faits ou de situations antérieurs et de vérifier si l'étranger n'était pas en mesure de fournir ces éléments à l'appui de sa demande d'asile précédente (Lie ook : KvS, arresten n° 127 614 dd 30 januari 2004 ; RvV, arrest n° 51.602 dd 25 november 2010).

Deux conditions se dégagent dès lors du texte légal : la première, relative à l'introduction d'une précédente demande d'asile et la seconde, relative à l'absence d'éléments nouveaux ». (arrest n° 82.200 dd 31 mei 2012, n°104.008 dd 31 mei 2013)

In de zaak 26.148, heeft Uw Raad ook beslist dat (arrest 1127 15 mei 2008):

"8.7. En l'espèce, dans le cadre de la décision attaquée, le Conseil constate, comme la requête, que le document avancé par le requérant n'a pas été qualifié dès lors que ladite décision ne se prononce nullement sur la qualité d'élément nouveau ou non du courrier produit mais considère que « cet élément ne permettra pas de dire qu'il existe, en ce qui concerne le requérant, de sérieuses indications d'une crainte fondée de persécution au sens de la Convention de Genève ou de sérieuses indications d'un risque réel d'atteintes graves telles que définies aux articles 48/3 et 48/4 de la loi du 15 décembre 1980 ».

8.8. Ce faisant, la partie adverse a fait de l'article 51/8 une application qui excède le prescrit légal dans l'interprétation qu'en a donnée la Cour d'Arbitrage.

8.9. Dès lors, le moyen est sérieux. »

Toepassing in casu

De tegenpartij heeft ten onrechte de nieuwe elementen aangehaald door de eiseres buiten beschouwing gelaten en heeft deze niet beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, zodat zij zich heeft schuldig gemaakt van een kennelijke appreciatiefout, machtsoverschrijding en een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in strijd met de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 ;

De bestreden beslissing stelt dat de neergelegde geboorteaangifte zou doof de eiseres "reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag" en dat de eiseres de neergelegde lijst, met tien namen van personen die ondertekenen dat de eiseres van Somalische afkomst is, "reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag dat een lijst van een aantal mensen die de betrokkene %ouden kennen geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het document een gesolliciteerd karakter heeft, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt.

Deze documenten zouden niet vroeger neergelegd kunnen worden aangezien die lijst op 24 juli 2013 werd ondertekend. De geboorteaangifte werd door de Ambassade in januari 2013 opgesteld en konden ten gevolg niet tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag neergelegd worden.

Die originele documenten hebben nochtans een rechtstreeks verband met het asielrelaas van verzoekster en met de verklaringen dat zij deed in haar vorige procedure. Die documenten zijn pertinent en tonen een belangrijk element van haar relaas aan, het bewijs van haar Somalische nationaliteit, zodat die aan de voorwaarden voldoen van artikel 51/8 en als «nieuwe elementen» moeten beschouwd worden.

Het feit dat deze lijst zou niet een officieel document opgesteld door de autoriteiten vervangen en een gesolliciteerd karakter heeft is niet relevant om te bepalen als deze document een "nieuwe element" vormt. De beoordeling van de bewijskracht van de nieuwe elementen is niet in de bevoegdheid van de DVZ maar wel van de CGVS.

Het staat kennelijk ook niet in bevoegdheid van de DVZ te beoordelen of die documenten de conclusies van de Belgische asielinstanties zouden kunnen weerleggen.

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg op meerdere elementen duidelijk niet passend en zowel de motiveringsplichten als artikel 51 /8 VW werden geschonden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de

genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissing, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, vastgesteld, na een bespreking van de voorgehouden nieuwe elementen die verzoekster heeft aangebracht, dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet noch van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

3.3. Verzoekster voert voorts de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.4. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalde op het moment van de bestreden beslissing wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.5. De bevoegdheid van de gemachtigde beperkt zich in het kader van oud artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de

voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.6. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar vierde asielaanvraag volgende documenten overmaakte:

- een "*declaration of birth*" van 29 januari 2013
- een lijst met tien namen van personen die verklaren dat verzoekster van Somalische afkomst is.

3.7. Verzoekster bekritiseert de beoordeling van de gemachtigde en het gegeven dat deze voorgelegde documenten niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aanvaard hoewel ze pertinent zijn en een belangrijk element van haar relaas aantonen, met name haar Somalische nationaliteit.

3.8. Het begrip "*nieuw gegeven*" omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoekster in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar "*nieuw*" zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoekster dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020).

Anders gezegd, om een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uit te maken, volstaat het niet dat het nieuw voorgelegde document dateert van na de vorige asielprocedure. Het nieuwe stuk moet ook betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS, nr. 215.573 van 5 oktober 2011)

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Of een aangebracht gegeven een "*ernstige aanwijzing*" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de gemachtigde begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Stellen dat het niet aan de gemachtigde zou zijn om de inhoud van de stukken te onderzoeken, zoals verzoekster doet, gaat derhalve niet op. Immers, de gemachtigde kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)).

3.9. De Raad stelt vast dat de gemachtigde ten aanzien van de voorgelegde "*declaration of birth*" als volgt motiveert in de bestreden beslissing: "*Overwegende dat de betrokkene een 'déclaration of birth' dd. 29/01/2013 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit document reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar vorige asielaanvraag.*"

Dit motief vindt steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster n.a.v. haar derde asielaanvraag van 10 juni 2013 reeds dezelfde *“declaration of birth”* voorlegde. De Raad stelt vast dat de gemachtigde dienaangaande in zijn beslissing van 20 juni 2013 als volgt oordeelde:

“Overwegende dat betrokkene een aangifte van geboorte voorlegt dat op 29/01/2013 afgeleverd werd door de Ambassade van Somalië te Brussel. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen had kunnen aanvragen aan de ambassade van haar land en dus reeds eerder had kunnen aanbrengen. Overwegende dat uit het arrest van de RW dd 30/10/2009 in het kader van de eerste asielaanvraag van betrokkene blijkt dat de asielaanvraag werd afgewezen omdat betrokkene haar Somalische afkomst niet aannemelijk maakte aangezien zij manifest onwetend was inzake haar regio van herkomst en het Somalische clansysteem, en bijgevolg het asielrelaas evenmin kon overtuigen. Overwegende dat het document dat betrokkene aanbrengt in het kader van haar huidige asielaanvraag niet van die aard is dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvragen in positieve zin zou kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

De Raad stelt vast dat verzoekster tegen deze beslissing binnen de wettelijke bepaalde termijn geen beroep indiende bij de Raad. Deze beslissing is, nu deze niet werd aangevochten voor de Raad, definitief geworden.

3.10. Inzake de voorgelegde lijst van tien namen van personen die verklaren dat verzoekster van Somalische herkomst is, motiveert de gemachtigde in de bestreden beslissing als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene een lijst met tien namen van personen naar voren brengt die ondertekenen dat de betrokkene van Somalische afkomst is waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke lijst reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat een lijst van een aantal mensen die de betrokkene zouden kennen geen officieel door de autoriteiten opgesteld document vervangt, dat het document een gesolliciteerd karakter heeft, dat de betrokkene de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt.”

Verzoekster argumenteert dat de lijst niet vroeger kon worden neergelegd aangezien deze pas op 24 juli 2013 werd ondertekend. Hiermee weerlegt verzoekster de beoordeling van de gemachtigde als zou een dergelijke lijst reeds eerder tijdens de eerste asielaanvraag naar voren gebracht kunnen worden, niet. Het gegeven dat de lijst pas op 24 juli 2013 werd ondertekend, doet geen afbreuk aan de beoordeling dat verzoekster een dergelijke lijst eerder had kunnen voorleggen.

Voorts komt de beoordeling van de gemachtigde dat de lijst een gesolliciteerd karakter heeft in dit geval niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor aangezien het document werd opgesteld op vraag van verzoekster en de betrokken personen om het even wat kunnen verklaren ten behoeve van verzoekster. Daarenboven wijst de gemachtigde er terecht op dat de voorgelegde lijst geen officieel door de autoriteiten opgesteld document kan vervangen.

Aangezien de voorgelegde lijst een niet-officieel document betreft dat werd opgesteld op vraag van de verzoekster en er *in casu* weinig tot geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de lijst, komt de beoordeling van de gemachtigde dat verzoekster hiermee de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt, niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor.

3.11. De Raad merkt tenslotte op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze vreest voor haar leven bij een terugkeer waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties.”*

De Raad merkt op dat verzoekster hier tegen niets inbrengt.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters eerste asielaanvraag zowel door het Commissariaat-generaal als de Raad werd geweigerd omdat verzoekster haar Somalische herkomst niet aannemelijk maakte aangezien zij duidelijk onwetend was inzake haar voorgehouden regio van herkomst en het Somalische clansysteem. De Raad oordeelde in haar arrest 33.315 van 28 oktober 2009: *“Verzoeksters asielrelaas is dermate vreemd aan de Somalische realiteit dat hieruit geen*

enkele affiniteit blijkt met Somalië, wat haar voorgehouden Somalische afkomst geheel verzonnen doet voorkomen.”

3.12. In het licht van wat voorafgaat maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat *“Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*om vervolgens haar vierde asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Een kennelijke appreciatiefout blijkt niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekster naar voren brengt, toont niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De gemachtigde heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, niet overschreden.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES